

Antwerpen, 4 oktober 2019

Beste publiek,

Ik schrijf deze brief in verband met mijn voorstelling *528 dagen*.

Ondanks het feit dat ik maanden lang heb geprobeerd om deze voorstelling te kunnen maken, heb ik (in een kort moment van helderheid) besloten, dat het me niet gaat lukken. En dus zien De Nwe Tijd en ik ons genoodzaakt de voorstelling en de speelreeks te annuleren.

Omdat de afspraak die ik met jullie maakte om een voorstelling te komen spelen veel voor me betekent én de beslissing om te stoppen net zo moeilijk voor mij was als er mee door te gaan, wil ik graag je met dit persoonlijk schrijven vertellen waarom ik niet meer verder kan.

Ik ben 9 maanden geleden bevallen van een dochtertje. Na een lang traject van mislukte zwangerschappen dacht ik dat na de komst van dit kindje alles helemaal vanzelf in zijn plooi zou vallen (wellicht deel ik met deze brief te veel persoonlijke informatie, maar ik denk dat praten over dit soort dingen zoveel beter is dan het taboe hierover in stand te houden). Ik had oprecht gedacht dat ik aan een nieuw en blij hoofdstuk kon beginnen. Tijdens die verwachtingsvolle tijd ben ik dan ook vol vertrouwen aan *528 dagen* begonnen.

Los van het feit dat mijn bevalling erg moeizaam is verlopen en de eerste periode eerder herstel dan genieten was, bleek het ook later steeds maar weer zwaarder dan ik dacht.

Natuurlijk lukten veel dingen wel, ik heb met plezier hier en daar hernemingen en festivals gespeeld, lesgegeven en wat geschreven aan nieuw materiaal. Maar echt grote creatieve focus of ruimte in mijn dagen leek ik maar niet te kunnen vinden.

Toen mijn dochtertje echter afgelopen week haar vierde oorontsteking had (ze is overigens een heel blij gezonde en bolle baby) en de zoveelste week van gebroken nachten aanbrak, begreep ik dat ik mezelf niet meer voor de gek moest houden. Ik ben simpelweg te moe; er is teveel gebeurd, waardoor het me niet lukt om ruimte in mijn hoofd te vinden om een mooie, lichte en scherpe voorstelling te maken.

Het gekke is dat mijn voorstelling rond het thema *zorg* draaide, en ik dus lang dacht dat ik "uit mijn eigen ervaring" kon putten. Maar alles wat ik schreef, was - denk ik nu - te dicht op mijn huid, te beklemmend en te persoonlijk. Mijn coach Peter De Graef, met wie ik een heel fijne tijd heb gehad, schreef me onlangs in een brief dat "ik iets aan het maken was over een storm waar ik eigenlijk nog midden in zit, en dat dat verhaaltechnisch eigenlijk niet kan". In diezelfde mail herinnerde hij me ook aan het feit dat ik niet licht mag omspringen met mezelf, omdat ik er nu eenmaal maar één van heb.

Peter De Graef en mijn team staan helemaal achter mijn beslissing, omdat ze me de afgelopen maanden hebben zien worstelen. Ik kan niet anders dan mijn oprechte excuses aanbieden, jullie uitleggen wat er aan het gebeuren is en de gevolgen daarvan zo goed mogelijk dragen. En ik hoop dat er na een tijd weer ruimte bij mij vrijkomt om mooie dingen te maken en dat we elkaar dan weer zullen treffen.

Nogmaals sorry. Veel liefs en groeten,

Suzanne Grotenhuis

PS Ik blijf de komende maanden wel gewoon als actrice meespelen in de hernemingen van De Nwe Tijd en bij andere gezelschappen, dat is misschien verwarrend, maar werken in een kader waarbij een ander de verantwoordelijk draagt lukt me wel. Enkel de focus en overgave die bij de creatie van een solovoortelling komt kijken, bleek onmogelijk. Met ontzettend veel pijn in het hart.